

Pahemmanlaatuista paimennusta

Tulipa taas käytyä kotikylän apteekissa. Oli ihan kahviakin tarjolla. Reseptit ja lääkkeet hoituivat nopeasti, mutta sitten taas se sama murhe. Kelakorttiani ei noteerata!

Suomessa sanotaan olevan eräs maailman parhaista sairausvakuutusjärjestelmistä. Kelakorttia vilauttamalla asiat luonnistuvat ympäri maan. Meidät on kerran kirjattu järjestelmän syövereihin, ja siellä pysymme. Emme sentään tarvitse maan sisäistä passia kuten eräässä naapurissamme, mutta muuten liikkeitämme seurataan tarkasti.

Demari-ideologian mukaan maahamme perustettiin aikoinaan työpaikkakohtaisia sairauskassoja. Tarkoituksena oli ensin yhteisvastuullisesti taata jäseniksi ryhtyneille työntekijöille yleistä tasoa parempia sairauskorvauksia. Jaettiin siis omaa rahaa uudelleen kuten vakuutuksissa muutenkin.

Paperilla jäsenmaksut tuntuvat vain pikkuprosenteilta, jotka pidätetään palkasta. Harva laskee vaikkapa vuosittain maksamaansa määrää, saatikka sitten koko työaikanaan kertyvää summaa.

Asia kääntyivät hankalaan suuntaan, kun valtionhoitajapuolue sai ujutettua vakuutuskassalakiin määräyksen, että työnantajan suostuessa kaikki kyseisen toimipaikan henkilöt kuuluvat pakosta sairauskassaan. Kassa toimii ikään kuin paikallisena kelan toimistona, vaikka paikkakunnalla sellainen jo muutenkin on.

Työpaikkani kassa tiedusteli taannoin siihen kuulumattomien tuntoja ja halukkuutta liittyä jäseneksi. Koska en ollut laista silloin perillä, vastasin tiedusteluun ja ilmoitin, että näillä ehdoilla minun ei kannata tähän ryhtyä. Ja heti jäin kiikkiin. Se oli samanlainen virhe kuin roskapostihommissa. Jos erehtyy vastaamaan, jää ikuisesti nalkkiin.

Olin juuri hankkinut mukavan kuvallisen kelakortin eli mitä kätevimmän pienikokoisen henkilöllisyystodistuksen. Se mahtuu pikkukukkaroon ja kelpaa kaikkialla. Ulkomailla se käy tarvittaessa ajo-, kala- ja kirjastokortistakin.

Siten postista tupsahti uusi samanlainen. Takana vain luki pikkukirjaimin, että olen sen ja sen kassan jäsen. Sain kortin vieläpä ilmaiseksi, koska muutos ei johtunut itsestäni.

Uusi kortti on muuten kiva, mutta se ei kelpaa juuri missään alkuperäisessä tarkoituksessaan. Apteekkihan velottaa asiakkaalta lääkkeitä vain omavastuun. Sairausvakuutuksen korvaama osa hoituu automaattisesti. Minä sen sijaan saan maksaa koko summan, kerätä laput ja täyttää anomuksen kassalleni. Pikkurahat tulevat kyllä aikanaan tilille. Onneksi näitä palveluja on joutunut käyttämään harvaksen, mutta siltikin moinen kismittää.

Anoin eroa työpaikkani kassan sidonnaisuudesta, vaikken jäsen ollutkaan. Vetosin ylimääräiseen vaivaan ja kassalle aiheuttamaani lisätyöhän. Hommassahan ei kartu muu kuin kansantuote. Anomukseni hylättiin lakiin perustuen. Kaikkien pitää kuulua ja sillä selvä.

Pieni harmi kaiken kaikkiaan, mutta tarpeeton työ turhauttaa. Saas nähdä pääseekö paimentamisesta edes eläkkeellä eroon.

pajen